

Ooit leefde Liefdesbrief op een mooi blank tafelblad. Hij was gelukkig, want hij wist dat de wereld om hem draaide. Niemand had hem ooit gelezen, maar toch geloofde iedereen in hem. Op sommige dagen deed de wind het papier van Liefdesbrief ritselen en tintelen; dan vroeg hij zich stiekem af hoe het zou zijn om daadwerkelijk bemind te worden. Mocht hij wel over 'in vuur en vlam' schrijven, als hij het zelf nimmer ondervonden had?

Op een dag kon Liefdesbrief de verleiding van de wind niet meer weerstaan; hij liet zich door hem meevoeren. Zodra Liefdesbrief als een stip aan de horizon verscheen, kon de wereld geen genoeg van hem krijgen. Hij werd vereerd, vervalst, verstopt, verfrommeld, aan flarden gescheurd en weer vol spijt aan elkaar gelijmd. Twintig eeuwen lang reisde Liefdesbrief onophoudelijk door de wereld. Toen trok hij zich weer terug.

Op zijn tafelblad dacht Liefdesbrief: "woorden die ik ooit zo behoedzaam - letter na letter – aan het papier toevertrouwde, vliegen nu de wereld over, worden te pas en te onpas geroepen". Opeens was Liefdesbrief erg moe. De volgende ochtend vroeg hij een beetje troost aan de zon. De zon richtte zijn warmste stralen op zijn vermoeid, gekreukeld lichaam. Eventjes lichtte Liefdesbrief héél fel op. Toen doofde hij uit en stierf een stille dood, als een zucht.

Lichtjaren later, in een plotse opwelling van broederschap, besloten alle Woorden hun geestelijke Bron in ere te herstellen. Zij verzamelden zich bij zonsopgang en liepen toen, regels lang, naar de plek waar het versteende lichaam van Liefdesbrief lag. Daar stichtten de Woorden plechtig de familie Brieven. Toen bouwden zij een grote la voor alle liefdevolle gedachten. Aan het einde van de ceremonie werd er getekend: vanaf dat ogenblik zouden zij de wereld met zachtaardige woorden en daden draaiende houden.

Wie voorzichtig de la opentrekt, kan nog steeds het aandachtig fluisteren van de Brieven horen.